

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **G. V.**
státní příslušnost Moldavská republika

zast. advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2025, č. j. OAM-709/ZA-ZA11-ZA03-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 8. 2025, č. j. OAM-709/ZA-ZA11-ZA03-2025 („napadené rozhodnutí“), byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“).
2. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 29. 6. 2025. K žádosti dne 3. 7. 2025 mimo jiné uvedl, že je moldavské národnosti, narodil se ve městě X v Moldavsku. Nikdy nebyl politicky aktivní. Je svobodný a má v České republice přítelkyni ukrajinské státní příslušnosti. Žalobce uvedl, že chce v ČR zůstat, obdržet vízum a pracovat, aby mohl živit rodinu a své děti. V Moldavsku jsou malé výplaty, co si vydělá stačí jen na pokrytí živobytí. Děti žalobce bydlí s matkou žalobce, ta má ještě sestru, která je slepá. Žalobce je živí všechny. Bývalá přítelkyně žalobce odjela do Španělska a má tam novou rodinu. Žalobce proto přijel do ČR, aby mohl svou rodinu živit.
3. Při pohovoru k žádosti žalobce doplnil, že ve vlasti pracoval jako traktorista. Není tam možné si vydělat peníze a uživit rodinu. Do ČR žalobce přicestoval za účelem výdělků. Chce zde zůstat a legálně zde pobývat a pracovat. Žalobce uvedl, že když se ptal na možnost vyřídit si zaměstnaneckou kartu, řekli mu, že to možné není. Pak se o to již nezajímal, do ČR jezdil vždy na tři měsíce, pak na delší dobu. V Moldavsku žalobce dělal fušky, pomáhal brigádě, pracoval na poli, pomáhal lidem, sekal trávu. Nepřemýšlel o tom, že by se v Moldavsku přestěhoval, nebo že by se obrátil na pracovní agenturu v Moldavsku. Věděl, že znovu přijede do ČR. Tady vykonával různé práce, pracoval na polích i na stavbách. Žádné další problémy v Moldavsku neměl. V případě návratu do vlasti by asi šel pracovat jako traktorista. Nic jiného by mu nezbývalo. Nebo by si vyřídl vízum.
4. Žalovaný do správního spisu založil informaci OAMP Moldavsko, základní přehled o zemi ze dne 7. 5. 2025 a informaci OAMP Moldavsko, situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 7. 1. 2025.
5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že důvodem podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou ekonomické důvody. Žalobce sám řekl, že ze své vlasti odešel a o mezinárodní ochranu žádá proto, že by chtěl v ČR zůstat, obdržet vízum a pracovat, aby mohl živit svoji rodinu. Tvrdil, že v Moldavsku jsou malé platy, které stačí pouze na pokrytí nákladů na živobytí.
6. Žalovaný konstatoval, že žalobce má možnost nalézt si v zemi původu zaměstnání. Z informace OAMP ze dne 7. 1. 2025 plyne, že v zemi funguje několik agentur, které nabízejí pomoc při hledání zaměstnání. Žalobce netvrdil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu tam hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

II. Žaloba

7. Žalobce o mezinárodní ochranu žádal proto, že se nechce vrátit do Moldavska, neboť by tam žil v bídě. Výplata, kterou by tam mohl dostávat, nepokryje životní náklady jeho rodiny.
8. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelné. Správní orgán je povinen uvést, jaké důkazy byly v řízení pořízeny, interpretovat je izolovaně a následně v jejich kontextu. Nebylo rekapitulováno, pro jaké důvody se žalobce mezinárodní ochrany dovolává. Žalovaný také rezignoval na posouzení možnosti udělení národního humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

9. Vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodněprávními závazky České republiky. Nepřiznání doplňkové ochrany by bylo porušením práva na soukromý a rodinný život žalobce.
10. Žalobce poukázal na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) v roce 1992, zejména na její část, která se zabývá prokazováním faktů. Žalovaný uvedl, že žalobce neposkytl dostatečnou podporu pro svá tvrzení a jeho příběh je nevěrohodný a že žalobci nehrozí bída. Dle žalobce však žalovaný pochybil, neboť nedostatečně zjišťoval skutkový stav věci. Odmítl přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu. Opomíjí navíc obecné pravidlo, dle kterého se v pochybnostech, za situace, kdy nelze průkazně tvrzení účastníka ověřit, vždy straní účastníku řízení a jeho žádosti se vyhová. Tvrzení žalobce byla bagatelizována, aniž by byla ověřena jejich relevance. Žalobce odkázal na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Dodával, že žalovaný se měl zabývat tím, zda žalobci ve vlasti hrozí reálné nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání s požadovaným důkazním standardem. Žalobce také v žalobě poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ve kterém je vyloženo, jakým způsobem by mělo být konstruováno rozhodnutí správního soudu. Obavy žalobce dle soudu nebyly dostatečně vypořádány.
11. Závěrem žalobce odkázal na závěry Ústavního soudu týkající se požadavků na řádné odůvodnění rozsudku. Shrnl, že právo žalobce na spravedlivý proces bylo porušeno. Některé obavy žalobce žalovaný bez povšimnutí přešel. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Při svém rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace. Vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu. Napadené rozhodnutí je patřičně odůvodněno. Ve věci byly naplněny důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
13. Žalobce ve správním řízení netvrdil, že by mu ve vlasti hrozilo nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy. Takovou argumentaci nepředložil ani v žalobě. Humanitární azyl je výjimečným institutem. Lze jej udělit pouze v případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje podmínky pro udělení azylu, avšak bylo by nehumánní azyl neudělit. V případě, že je žádost posouzena jako zjevně nedůvodná, neposuzuje se již, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU, tzv. procedurální směrnice]. Ve věci rozhodl bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (účastníci řízení s projednáním a rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasili).
15. Žaloba není důvodná.

16. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti, jedná se o závažnou vadu rozhodnutí ve věci samé, k níž soud přihlíží i z úřední povinnosti. V souladu s ustálenou judikaturou lze rozhodnutí správního orgánu považovat za nepřezkoumatelné tehdy, je-li vnitřně rozporné či nesrozumitelné, popřípadě není-li z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Nepřezkoumatelnost může dále spočívat v tom, že úvahy správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování, případně že se bez náležitého odůvodnění nevypořádávají s námitkami účastníka řízení, popř. je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005–44).
17. Napadené rozhodnutí však žádnou z uvedených vad netrpí. Je z něj zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Z jeho obsahu plyne, z jakých důvodů žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal, stejně jako to, že žalovaný skutečností tvrzeným žalobcem uvěřil, avšak shledal je právně nerelevantními z hlediska podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, neboť se jednalo výlučně o důvody ekonomické. Žalovaný své závěry řádně a srozumitelně odůvodnil. Nelze přisvědčit tvrzení, že by žalovaný obavy žalobce bez dalšího pominul; žalobce ostatně ve správním řízení žádné azylově relevantní obavy netvrdil.
18. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany *„zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.“*
19. Podle § 16 odst. 4 věty první zákona o azylu *„jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.“*
20. Ekonomické důvody samy o sobě nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003–64). Uvádí-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany výlučně ekonomické důvody, pro které opustil zemi svého státního občanství, aniž by tvrdil jakékoli skutečnosti azylově relevantní, správní orgán nerozhoduje o neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu, nýbrž za splnění podmínek § 16 téhož zákona žádost zamítne jako zjevně nedůvodnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 491/2004-43).
21. Poskytnutí azylu představuje zcela specifický důvod pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými formami legálního pobytu cizinců na území ČR, jak jsou upraveny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
22. K rozložení břemene tvrzení a břemene důkazního v řízení o udělení mezinárodní ochrany soud uvádí, že primárním zdrojem informací rozhodných pro posouzení žádosti je sám žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Z obsahu jeho tvrzení vychází správní orgán ve všech následujících fázích řízení. Žadatele tíží břemeno tvrzení, které je dále doplněno břemenem důkazním; to je však již rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Správní orgán je povinen k důvodům uvedeným v žádosti zajistit maximální možné množství důkazů. Podle konstantní judikatury však správní orgán zjišťuje skutečný stav věci pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu řízení o mezinárodní ochraně uvedl (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, a ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59).

23. Soud konstatuje, že ačkoli žalobní argumentace pokrývá široké spektrum námitek, její relevance pro projednávanou věc je omezená. Převážná část žalobních tvrzení zůstává obecná, nahodilá a postrádá jednoznačnou vazbu na napadené rozhodnutí. Žalobní argumentace navíc místy vychází z odlišného skutkového stavu, než jaký byl dán v posuzované věci. Žalobce například tvrdil, že žalovaný vyhodnotil jeho azylový příběh jako nevěrohodný, což však v projednávané věci nenastalo. Stejně tak žalobce v žalobě uváděl, že ve správním řízení předestřel jasný a konkrétní azylový příběh svědčící o hrozbě pronásledování či vážné újmy v případě návratu do vlasti. Soud však konstatuje, že žádný takový azylový příběh žalobce ve správním řízení neuvedl; omezil se na tvrzení, že chce v České republice žít a pracovat, aby mohl živit rodinu.
24. Žalobce dále v žalobě vycházel z předpokladu, že mu ve vlasti hrozí újma spočívající v nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žádné takové skutečnosti však ve správním řízení netvrdil.
25. V žalobě navíc žalobce svůj azylový příběh částečně rozšířil, respektive zvýšil jeho intenzitu tvrzením, že mu ve vlasti hrozí bída, která má dosahovat intenzity vážné újmy. Takto však svou situaci ve správním řízení nepopisoval. Uváděl pouze, že v Moldavsku jsou nízké mzdy a že není schopen uživit rodinu; jindy pak tvrdil, že jeho výdělek postačuje pouze na základní živobytí. Žádné konkrétní obavy z návratu do vlasti neuvedl, pouze sdělil, že by pravděpodobně pracoval jako traktorista, neboť by mu nic jiného nezbyvalo. Z těchto tvrzení nevyplývá, že by se situace, jimž by byl žalobce po návratu vystaven, jakkoli blížily vážné újmě ve smyslu zákona o azylu. Bylo přitom na žalobci, aby tvrdil relevantní důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádal. Bližší aspekty údajně hrozící újmy žalobce ostatně nepopsal ani v žalobě.
26. Soud proto dává žalovanému za pravdu v tom, že žalobce ve správním řízení skutečně uváděl pouze ekonomické důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Tvrdil, že chce v České republice žít a pracovat, aby mohl živit rodinu v Moldavsku, a na přímý dotaz, zda žádost podává výlučně z ekonomických důvodů, odpověděl kladně.
27. Žalovaný proto v souladu s § 16 odst. 4 větou první zákona o azylu nezkoval, zda jsou v případě žalobce splněny podmínky pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Jedná se o zákonem předpokládaný postup, neboť při zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné není namístě posuzovat splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu. Žalobní námitka je proto nedůvodná.
28. Nedůvodná je rovněž argumentace žalobce, podle níž by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodněprávními závazky České republiky či by nepřiznáním doplňkové ochrany došlo k porušení jeho práva na soukromý a rodinný život. Takové skutečnosti ze správního řízení ani z obsahu žaloby nevyplývají.
29. Nelze rovněž přisvědčit tvrzení, že by žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Žalobce ve správním řízení netvrdil, že by mu ve vlasti hrozilo pronásledování nebo vážná újma, a není proto zřejmé, jakým směrem by se zjišťování skutkového stavu mělo ubírat. Odkaz žalobce na uplatnění důkazního standardu reálného nebezpečí je za této situace mimoběžný.

V. Závěr

30. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýkal. Soud neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně